

Хапшење Радована Караџића славило се не само на сарајевским улицама. Оно се отворено славило и понеким београдским медијима. Врхунац те среће остао је записан у коментарима објављеним на сајту Б92, на вест о хапшењу Караџића. „Коначно!”, „Јее!”, „Халелујах!”, „Вау!”, „А сад, јуриш у Европу!”, само су неки од преко 300 одушевљених коментара који стоје на мрежној страници ове телевизије.

Морам да признам да спадам у оне који се нису превише обрадовали вести од 21. јула. Хашки суд је, после ослобађајућих пресуда Орићу и Харадинају за мене дефинитивно престао бити суд правде. Караџић је свакако политички одговоран за ратне злочине почињене у Сребреници. Али, он макар лично никога није убио. Орић и Харадинај су, међутим, својеручно убијали жртве. А данас слободно шетају Сарајевом и Приштином, слободни од сваке кривице, слободни од сваког захтева за правдом.

Само два примера њихових грозних злочина овде ћу поменути. Ибран Мустафић, један од оснивача СДА у Сребреници, у књизи „Планирани хаос” (стр. 288) сведочи да му је Насер Орић једном испричао следеће: „Када смо ону екипу заробљених на Залазју из затвора поново повели према Залазју и када је почело клање, мени је допао Слободан Инић. Попео сам му се на прса. Био је брадат и чупав као животиња. Гледао је у мене и није проговорио ни ријечи. Извадио сам бајонету и директно га ударио у једно око, а затим провртио ножем. Није ни запомагао. Затим сам га ножем ударио у друго око. Нисам могао да вјерујем да не реагује. Искрено речено, тада сам се први пут уплашио, тако да сам га одмах последије тога преклао!”.

О Харадинајевим „подвизима” такође постоје хиљаде страница доказа, од којих је неке још министар Батић поднео 2001. године. Ту се Харадинај окривљује да је „лично ликвидирао 67 људи, наредио ликвидацију најмање 267 и отмицу више од 400 људи”. Тако се, према ономе што се о тим доказима могло прочитати у штампи, Харадинај нарочито истакао у отмици једне колоне српских сватова, 12. јуна 1999. Он је лично учествовао у мучењу, силовању и убиству сватова. Сам је силовао младу. Тада је једној жртви ножем одсечено уво, а потом су други терани да то уво поједу. Сви сватови су затим стрељани на путу између Ђаковице и Призрена. Једино је млада остављена Харадинају и друштву за „забаву”.

Да, не могу се радовати Караџићевом изласку пред такав суд који је био у стању да ослободи двојицу оваквих монструма. Не могу, заједно са коментаторима са Б92, певати „Алелуја!”, знајући да ова двојица убица не само да никада неће изаћи пред суд, већ да им је управо тај суд издао уверење да су невини!

Али, можда се они силни Б92 коментатори нису радовали због коначног испуњења правде? Можда су се једноставно радовали што ће нам наши бриселски пријатељи, после таквог успеха, најзад испунити нашу жарку жељу да „јурнемо у Европу”? Нажалост, изгледа да је и ту наша колективна наивност брзо ударила у зид реалности. Већ сутрадан, по хапшењу Караџића, Оли Рен и Кушнер су нам рекли: „Добро је то, момци, али ништа док не ухватите Младића и Хаџића”. И заиста, ако вам неко упорно тражи једну ствар, а ви му ипак поклоните другу, изгледа да је у људској психологији да вам он и даље тражи исто што и пре. Чак и ако је она друга поклоњена ствар

драгоценија!

Од нас је, тако, захтеван Младић, а ми смо ухватили Караџића. Али, иако је Караџић неочекиванији и већи згодитак од Младића, део ЕУ политичке класе једноставно није могао да прекине са старом причом „Младић, Младић...”. Испало је да, и поред тога што је Србија учинила више од онога што се од ње очекивало, она за поједине ЕУ чиновнике није урадила ништа. И као ђака који је написао тежи, али погрешан домаћи задатак, тако су нас Оли Рен и Кушнер у уторак вратили да урадимо тачно оно што су нам задали. Чувена „пуна сарадња” са Хагом као да ни после 21. јула није успостављена.

Што је најгоре, део администрације из Брисела и Вашингтона изгледа да је протумачио хватање Караџића као још један доказ да Београд разуме само језик условљавања. То је несумњиви подтекст неких реакција тамошње политичке класе. А ако такво мишљење преовлада и у највишој администрацији, само је питање времена када ће, после Караџића и Младића, на ред доћи и нешто треће. Рецимо – успостављање „добросуседских односа” Србије са својом сопственом покрајином.

Из ових разлога, разборити човек у Србији тешко да се може усхитити због хватања „Драгана Дабића”. Разборити човек ће се обрадовати тек ако нам у Бриселу због тога коначно „одмрзну” ССП; ако нам се најзад укину понижавајуће визе; ако, заједно са Караџићем, не буде осуђена и цела Република Српска – а можда и цела Србија; ако се у Бриселу и Вашингтону на чувену листу захтева, услова, предуслова и подуслова, не додају још и „добросуседски односи с Косовом”... Да, разборити човек ће се тек тада обрадовати. Али, колика је вероватноћа да ће се разборити човек из Србије моћи обрадовати испуњењу макар једног јединог од ових логичних, праведних и поштених очекивања?

[објављено: 24/07/2008]